

стжпването на Наполеона, напуска Дрезден, отива въ Варшава, и отъ тамъ въ Парижъ — като императорски капелмайсторъ, и такъвъ на италианската опера, но поради натискъ отъ страна на Росини, бива уволненъ, ала удостоенъ, и следъ това, съ голѣми почести. П. е писалъ повече отъ 40 опери, повечето въ стила на Паизиело и Чимароза, а сжщо и на Моцартъ, но само една — „Господинъ капелмайсторътъ“, има по-трайно значение. Освенъ опери, писалъ е: една симфония, сонати за цигулка, вариации за оркестъръ, фантазия за пиано, 2 флейти, 2 хорни и фоготъ, вариации за пиано, кантати, 2 оратории, единъ пасионъ, арии, дуети и др.

Паизиело, или Паезиело, Джовани

—Paisiello, Giovanni—бележитъ, извънредно плодовитъ, оперенъ компонистъ, род. 9 май 1741 въ Тарентъ, умр. 5 юний 1816 въ Неаполъ, училъ въ консерваторията „Сантъ Онуфрио“ въ Неаполъ при Котумаки и Дуранте, кждето самъ бива назначенъ за учител (маестрино), и пише цѣла редица църковни творби и малки инструментални нѣща, последвани отъ едно комично „Интермеццо“, дадено въ театъра на консерваторията. Нѣколко опери, писани за Болоня, Парма, Модена, Флоренция и Римъ, правятъ името му известно по цѣла Италия, но слава на голѣмъ оперенъ компонистъ П. придобива съ операта си „Китайскиятъ идолъ“, дадена въ Неаполъ, кждето по това време Пичини билъ станалъ кумиръ на публиката, и съ когото, както и съ Чимароза и Гулиelmi, той влиза въ съперничество. Презъ годинитъ 1772 до 1776 се явяватъ още нѣколко опери и църковни творби, и славата му се разнася отъвдъ границитъ на Италия. 1776 бива призванъ отъ Екатерина Велика въ Петербургъ и, въ продължение на осемъ години, е билъ директоръ на двѣтъ Италиански опери. Тукъ написва сжщо нѣколко опери: „Лжефилософитъ“, „Лучинда и Армидоръ“, „Ахилъ въ Скорость“, „Херкулесъ на кръстопътъ“, „Севилскиятъ бръснарь“ и др. Последната обикаля всички италиански оперни сцени, и става толкова обща, че сж окачествявали заемането на Росини да пише опера върху

сжщото либрето като голѣма смелостъ, даже дързостъ и самодеяностъ. 1784 год. се връща въ Италия, като на пътъ се отбива въ Виена, дето се поставя операта му „Теодоро“ (съ знаменития секстетъ)



Джовани Паизиело

— и бива назначенъ за дворцовъ капелмайсторъ на Фердинандъ IV въ Неаполъ. Тукъ пише нѣколко отъ най-хубавитъ си опери („Хубавата воденичарка“, „Нина“ и др.). При републиканското правителство, П. заема длжността директоръ на националната музика — по която причина, следъ връщането на краля, изпада въ немилостъ, ала кралятъ следъ две години му прощава. 1802 отива въ Парижъ като капелмайсторъ на капелата на Наполеона, но на следната година се връща въ Неаполъ — на старата си длжностъ. Последнитъ години отъ живота си П. прекарва въ нужда, поради изгубване на пенсията си и огорчение, по причина на това, че е билъ застѣненъ отъ блѣстящата звезда на Росини. За очудване е плодовитостта на П.: гой е написалъ повече отъ 100 опери, 12 симфонии за оркестъръ, 6 концерта за пиано, единъ концертъ за арфа, 12 кла-